

Người không bóng

“Giá như anh có thể là người đàn ông đó, anh sẵn sàng trao cho em tất cả, nhưng anh lại chỉ là anh, là cái bóng của người em từng yêu khi chúng ta còn thơ bé, cái bóng người đàn ông anh đã trưởng thành.”

Cô liếc nhanh những dòng chữ trên mảnh giấy rồi dứt trả vội vào túi áo anh. Trời sắp tạnh mưa. Và chỉ một lúc nữa, người ta sẽ tìm thấy anh thôi. Cô nhếch mép và phát ra một âm thanh nào đó. Nửa như khóc, nửa như cười. Anh vẫn nhìn cô không trách móc, khóe miệng khẽ lộ ra một vẻ mẫn nguyện

Cô tìm thấy anh ba tháng trước-một chiều tháng tư trong cái sân rộng của khu tập thể cũ. Anh ngồi lặng lẽ ngắm nhìn bọn trẻ con chơi đùa bên cái xích đu sắt và huýt sáo theo từng tiếng cọt két. Mười phút... rồi hai mươi phút vẫn thấy anh trong điệu bộ lười nhác và mệt mỏi ấy. Anh chẳng tỏ vẻ gì gắng sức. Cũng chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ sắp sửa chán với cái trò chơi mà mình vừa nghĩ ra.

Buổi chiều tàn như điệu thuốc. Thoáng chốc, bọn trẻ con đã về hẳn. Cô lặng lẽ bước đến gần anh. Nặng tắt dần. Hình như anh đang cúi xuống. Dáng cúi của một thiên thần mà đôi cánh đã được khéo léo giấu đi. Bất chợt, anh ngẩng lên và nhìn thấy cô. Nhưng dường như chẳng có điều gì thay đổi trên nét mặt anh cả. Anh lại hướng về cái xích đu. Và huýt cái bài hát quen thuộc mặc cho tiếng xích đu giờ chỉ còn là một quá khứ ảo giác.

- Anh không có bóng?

- Sao cô biết?

- Anh không thấy mình kỳ lạ à?

- Chỉ trừ những lúc cắt tóc hay cạo râu. Lạ chúa tôi không thể hình dung khuôn mặt mình ra sao

“Khuôn mặt anh bình thản, đẹp đẽ và vô hồn.” Cô trực nói vậy nhưng thôi. Anh chàng vẫn hướng đôi mắt mình về phương vô định xă mãi vượt qua cả cái đu quay, vượt qua bức tường rải những mảnh chai vỡ, qua cả chân trời giờ

chỉ còn như những đóm lửa đỏ

- Mất bóng từ bao giờ?

- Hai tuần trước.

- Có muốn tìm nó không?

- Không. Nó có vẻ không bằng lòng với tôi.

Cô không nhận ra lúc ấy anh nói dối. Hoặc có nhận thấy, cô cũng không quan tâm. Anh đúng là người cô cần tìm cho thí nghiệm của mình. Người đàn ông mà cô thầm yêu vừa trở về với gia đình và tuyên bố sẽ không gặp cô nữa. Mãi mãi, ông ấy chỉ là một người tình đến với cô tìm hơi ấm trong thân xác chứ không có mục đích gì khác. Còn cô thì muốn có ông. Muốn có ông kể cả phải chuyện đánh đổi bằng bất cứ giá nào:

- Em sẽ giúp anh tìm một cái bóng phù hợp

- Đổi lại. Tôi sẽ được gì ?

- Anh sẽ có một cái bóng

- Uh

Anh đáp lại nhẹ tênh. Gọn ghẽ. Tiếng nói của một thiên thần hoặc một thằng ngốc. Cô không biết và cũng không quan tâm.

- Vậy thì ta làm thôi. Nhưng hăng để mai. Giờ tôi bận rồi. Tạm biệt

- Tạm biệt.

Anh và cô bắt đầu hành trình bắt bóng. Cô không khỏi ngạc nhiên là vì sao anh lăm lăm hết tất cả những đường phố, chẳng biết nói điều gì hơn tiếng “ừ” và cái gật đầu tỉnh khô và dễ dàng hơn ai hết. Chắc anh ngốc thật. Nhưng không sao, người càng ngốc càng dễ để nhập bóng.

- Khâu bắt bóng rất đơn giản. Người ta thường chẳng chú ý đến bóng của mình. Và ngược lại cái bóng cũng rất ghét phải bám theo ông chủ của nó.

Anh chỉ cần đợi dịp họ lơ đễnh bước đến gần và giả vờ đánh tiếng. Cầm lái cái điện thoại không họ sẽ nghĩ anh điên. Và hãy nói nhỏ nhẹ với cái bóng. Nếu đúng tâm sự của nó. Nó sẽ theo anh.

Gần như anh tóm được hết tất cả những cái bóng mà cô chỉ. Một người lạ lùng. Có vẻ như anh giống một thiên thần hơn một thằng ngốc. Nhưng thiên thần không thể phạm tội. Hay anh là một con quỷ. Cô ngầm nghĩ vì chỉ có quỷ mới không có bóng. Nhưng đúng nhất có lẽ anh chỉ là một thằng hư hỏng bán cuộc sống cho thú dữ và giờ muốn xin một cái bóng để làm người bình thường. Cô tự cho mình nên hiểu như vậy và mỉm cười:

- Anh có thích cái này không?

- Cũng được?

- Còn cái này?

- Cũng được.

Cô nhìn vào hai mắt anh. Hai mắt anh chiếu thẳng qua cô rồi đi xuyên qua bắt chết vào một góc tối tăm nào đó trên bản đồ. Cô mỉm cười:

- Anh chán chết. Có lẽ không ai yêu anh.

- Có lẽ...

- Buồn?

- Buồn?

Thấm thoát hai tháng, cô dẫn anh đi nhiều nơi. Bây giờ hình như anh có vẻ khá hơn. Anh biết nhại lại tiếng cô thành những âm thanh có nghĩa. Biết lúng búng hỏi cô những điều mà anh nghe thấy người ta hỏi nhau trên đường. Cô mỉm cười mỗi khi nhìn thấy anh lúi húi tóm một cái bóng. Có lẽ anh ta là một thằng ngốc. Nhưng đám bóng ưa anh ta. Rồi có lẽ cái bóng của ông cũng ưa anh ta. Rồi cô sẽ có ông một lần nữa. Người chủ của thế xác cô. Người làm cô đón đau và hạnh phúc.

- Hôm nay, tôi đã tìm cho anh cái bóng thật sự của mình. Nó giống anh lắm.

Có điều nó nằm trên người một kẻ khác.

- Vậy cứ để nó trên người kẻ khác.

- Không được. Anh phải lấy về những thứ là của mình.

- Nhưng tôi... Uh

- Vậy anh hãy chờ ở đây. Lát nữa sẽ có một người đàn ông trung niên đi xuống. Đừng để ý đến dáng điệu của ông ấy. Anh hãy nhìn cái bóng của ông ta. Thật tuyệt vời. Nó đầy đặn, khỏe mạnh. Nó dũng cảm và mạnh mẽ.

- Với cô thôi?

- Sao anh cãi tôi? Thậm chí anh còn không biết nổi một con đường. Tôi chỉ muốn làm điều tốt cho anh.

Anh ta lặng lẽ bước đi. Và một lúc sau quay trở về với cái bóng của ông. Quá nhanh. Cô cũng không biết vì sao có thể nhanh vậy.

- Đợi tôi một chút?

- Để làm gì?

- Giết ông ta.

- Vì sao?

- Vì không thể sống mà không có bóng.

Cô rút trong túi áo khoác một con hình nhân rồi bước lại gần người đàn ông. Ba cái kim và ông ta đổ gục xuống bên đường. Cô mỉm cười. Tuyệt nhiên không có nước mắt. Vì bây giờ cô đã có ông. Vĩnh viễn. Ông chẳng thuộc về ai được nữa.

Hình như anh đã đổi thay. Hay ít nhất là cô nghĩ vậy. Tối đó, cô rủ anh làm tình. Cô say sưa trong một cảm giác mê mẩn. Đúng là ông rồi. Phải. Chỉ có ông mới đem lại cho cô cảm giác như thế này. Cô cảm thấy mãn nguyện. Và năm ngày sau, họ làm tình trong một khách sạn nhỏ mà ông và cô vẫn thường hẹn

hò.

Nhưng cảm giác đó không kéo dài được lâu. Dần dần, cô cảm thấy hình như anh chống lại sự ràng buộc của cái bóng. Hoặc có thể cái bóng của ông quá lớn làm anh bị ngợp. Anh gầy rộc hằn đi. Xanh xao và mỏng manh như hình dáng một thiên thần sắp gục ngã. Người anh sạm đen dần. Cô cảm thấy có tội với anh. Cô không thể chấp nhận nhìn thấy anh nữa.

Công an tìm thấy một bóng đen dưới gốc cây. Không phải là một thân thể cháy rụi. Không phải một cái xác được bọc trong tấm vải. Trung tá X phỏng đoán: Hung thủ đã giết người và mang xác nạn nhân đi

Họ không biết. Cái bóng đen đó chính là anh - một chàng trai chưa bao giờ có một cái bóng. Không nhân thân, không giấy tờ. Và ngày hôm qua bị giết sau một cuộc đối thoại gọn ghẽ:

- Em phải giết anh thôi
- Ừ
- Sao anh không phản đối
- Vì em giống người anh yêu.
- Vui nhỉ? Hóa ra anh đã lừa dối em.
- Ừ
- Vậy là đáng chết
- Ừ

Anh nhìn lại cô một lần nữa. Cô chẳng bao giờ hiểu được cô là người con gái đầu tiên anh yêu. Vì chẳng có ai ngoài cô phát hiện ra anh không có bóng. Mẹ anh nói anh là đồ quái vật. Anh không có bạn bè. Anh ở với ông nội trong hiệu sách tồi tàn. Và ngày anh gặp cô là ngày giỗ ông nội 49 ngày.

Anh cũng dần hiểu ra trò chơi mà cô cùng anh thực hiện là gì. Anh chấp nhận bán thể xác mình cho cái bóng của người đàn ông cô yêu. Anh chấp nhận

mình càng lúc càng trở nên tối thẫm màu và mờ nhạt dần dưới ánh sáng. Và nếu cô có thể chờ thêm chút nữa. Biết đâu cô có thể tìm lại người cô yêu đích thực. Nhưng sao cô vội vậy.

- Ủ.

- Tội ác đã xâm chiếm anh. Anh thậm chí còn không kiềm chế được cái bóng của mình

- Ủ

Cô rút trong mình một con dao có chuôi nạm ngọc và đâm thẳng vào tim anh. Anh nhìn cô mỉm cười. Ánh mắt xuyên qua cô, với qua những ký ức rồi lặng lẽ quay trở về hai con người đang tối sầm lại.